

РЕШЕНИЕ

№ 1521

гр. Велико Търново, 12.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVIII СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРЕЛА ЧИПОВА

при участието на секретаря ВЕНЕЦИЯ В. ВАСИЛЕВА
като разгледа докладваното от МИРЕЛА ЧИПОВА Гражданско дело № 20234110101848 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по искова молба на А. И. А. против „Делтаком Електроникс“ ООД, с която са предявени кумулативно и обективно съединени искове с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, чл. 221, ал. 1 КТ и чл. 86 ЗЗД за заплащане на сумата от 2705,29 лв., представляваща нетно трудово възнаграждение за периода от месец декември 2020 г. до месец април 2021 г., сумата от 608,63 лв., представляваща обезщетение в брутен размер при прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, както и сумата от 746,35 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от падежа на всяко едно от задълженията до 26.06.2023 г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на исковата молба до окончателното изплащане. В исковата молба се твърди, че ищецът е бил в трудово правоотношение с ответното дружество въз основа на трудов договор от 09.05.2016 г., като е заемал длъжността „заварчик“ с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 700 лв. и допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит. Посочва се, че между страните са последвали няколко изменения на първоначалния трудов договор, като последното допълнително споразумение е подписано на 01.04.2019 г., с което страните са уговорили, че за заеманата длъжност ищецът ще получава основно трудово възнаграждение в размер на 1300 лв. и допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в размер на 3% от размера на основното възнаграждение. Изтъква се, че със заявление с вх. № 329/05.04.2021 г. ищецът е уведомил ответника на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, че

прекратява сключения между тях трудов договор, считано от датата на получаване заявлението, поради неплащане на трудовото възнаграждение. Твърди се, че предизвестието е получено лично на ответника на 05.04.2021 г. Навеждат се твърдения, че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение ответното дружество е дължало на ищеца трудово възнаграждение за периода от м. декември 2020 г. до м. април 2021 г., както и обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, като горепосочените задължения са отразени във фишове за работни заплати, издадени от работодателя. Сочи се още, че на 23.02.2022 г. страните са подписали споразумение, с което ответникът се е задължил да изплати на ищеца сумата от 4313,92 лв. Твърди се, че ответникът е правил в полза на ищеца следните плащания: на 06.07.2022 г. сумата от 100 лв. и на 31.03.2023 г. сумата от 900 лв., които суми последният е приспаднал от най-старото задължение към него – трудовото възнаграждение за м. декември 2020 г. Поддържа се, че за срока на съществуване на трудовото правоотношение ищецът е изпълнявал пълно и точно своите задължение, като е работил на пълен работен ден. Твърди се, че при оформяне на документите, свързани с прекратяване на трудовото правоотношение, ищецът е разбрал, че от 01.03.2021 г. работното му време се е отчитало на половин работен ден, макар да е бил на разположение на работодателя осем часа през работния ден, но въпреки това същият няма други претенции към ответника и е съгласен да получи размера на дължимото възнаграждение, уговорен в подписаното споразумение от 23.02.2022 г. По горните съображения се отправя молба за уважаване на предявените искове, както и за присъждане на сторените в производството разноски.

В открито съдебно заседание от 13.11.2023 г. е допуснато изменение на част предявените претенции чрез увеличаване на техния размер, както следва: искът за обезщетение за забава върху трудовото възнаграждение за месец януари 2021 г. да се счита за предявен за сумата от 253,47 лв., искът за обезщетение за забава върху трудовото възнаграждение за месец февруари 2021 г. да се счита за предявен в размер на 244,47 лв., искът за обезщетение за забава върху трудовото възнаграждение за месец март 2021 г. да се счита за предявен в размер на 117,88 лв., а искът за обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ да се счита за предявен в брутен размер на 673,40 лв.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника „Делтаком Електроникс“ ООД, с който предявените искове се оспорват по основание и размер. Не се спори, че между страните е съществувало трудово правоотношение, възникнало въз основа на сключен трудов договор, което правоотношение е било прекратено. Твърди се, че на основание чл. 138а, ал. 2 КТ във връзка с обявеното с решение на МС извънредно положение и извънредна епидемиологична обстановка и поради намаления обем на работа работодателят издал заповед от 23.03.2020 г. за непълно работно време с продължителност от 6 часа, заповед от 20.02.2021 г. за непълно работно време с продължителност от 4 часа и заповед от 23.04.2021 г. за

непълно работно време с продължителност от 6 часа. Поддържа се, че с намаляване на работното време е намаляло и brutното трудово възнаграждение на ищеца, което обстоятелство е било отразено в трудовата му книжка.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото не е спорно, а и се установява от представените заверени копия от трудов договор от 09.05.2016 г., допълнително споразумение към трудов договор от 01.04.2019 г., извлечение от трудовата книжка, заявление с вх. № 329/05.04.2021 г. от ищеца до управителя на ответното дружество и Заповед № 969 от 05.04.2021 г. за прекратяване на трудовото правоотношение, че между страните е съществувало безсрочно трудово правоотношение въз основа на сключен между тях трудов договор, което е било прекратено, считано от 05.04.2021 г. на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ – поради забавяне на работодателя да изплати трудовото възнаграждение.

По делото са представени заверени копия от споразумение от 23.02.2022 г. между страните, с което същите са се споразумели дължимата в полза на ищеца сума в размер, възлизащ на 4313,92 лв., да бъде изплатена от ответника разсрочено в срок до 28.02.2023 г. на посочени в споразумението по падеж и размер месечни вноски, фишове за заплати за периода от месец декември 2020 г. до месец април 2021 г., както и извлечение от банковата сметка на ищеца за периода 01.06.2021 г. – 11.06.2023 г.

Представени са и заверени копия от следните заповеди на управителя на ответното дружество: Заповед № 880 от 23.03.2020 г. за установяване поради намаляването на обема на работа на непълно работно време за всички служители на дружеството с продължителност от шест часа, считано от 16.03.2020 г. до края на обявеното извънредно положение с решение на Народното събрание на Република България, Заповед № 937 от 20.02.2021 г. за установяване поради намаляването на обема на работа на непълно работно време за всички служители на дружеството с продължителност от четири часа, считано от 01.03.2021 г. до 30.04.2021 г., и Заповед № 981 от 23.04.2021 г. за установяване поради намаляването на обема на работа на непълно работно време за всички служители на дружеството с продължителност от шест часа, считано от 01.05.2021 г. до 31.05.2021 г.

По делото са събрани и гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетеля Е. С. Е.. Същият заявява в показанията си, че е работил с ищеца в ответното дружество около 5 години до април месец 2021 г. Ищецът работил основно като заварчик, като работното му време било на смени от 06:00 до 14:00 часа и от 14:00 до 22:00 часа. По време на пандемията нямало промени в работното време на предприятието.

От заключението на изслушаната по делото съдебносчетоводна експертиза се

установява, че за периода от м. декември 2020 г. до м. април 2021 г. от ответника са начислени трудови възнаграждения на ищеца в общ брутен размер от 4778,31 лв., като след приспадане на лични удържки и осигуровки и данък начислените трудови възнаграждения са в нетен размер от 3707,86 лв. Предвид извършените плащания, които са в общ размер от 1000 лв. (на 06.07.2022 г. – 100 лв. и на 31.01.2023 г. – 900 лв., неплатените трудови възнаграждения за посочения период са в общ нетен размер от 2707,86 лв. (45,08 лв. – за м. декември 2020 г., 1045,08 лв. – за м. януари 2021 г., 1045,08 лв. – за м. февруари 2021 г., 522,55 лв. – за м. март 2021 г. и 50,07 лв. – за м. април 2021 г.). В заключението е взето предвид, че считано от 01.03.2021 г. основната заплата на ищеца е намалена на 650 лв., т.е. с 50% от уговорената с допълнителното споразумение от 01.04.2019 г., като основание за това е горепосочената Заповед № 937 от 20.02.2021 г. за установяване на непълно работно време. Обезщетението за забава върху посочената сума при съобразяване, че падежът на всяко едно трудово възнаграждение е не по-късно от последната дата на месеца, следващ месеца, за който се отнася, до датата на исковата молба – 26.06.2023 г., вещото лице определя в размер на 744,50 лв., както следва: 117,81 лв. за м. декември 2020 г., 253,47 лв. за м. януари 2021 г., 244,47 лв. за м. февруари 2021 г., 117,88 лв., 10,86 лв. за м. април 2021 г. От заключението се установява още, че brutният размер на обезщетението по чл. 221 КТ възлиза на 673,40 лв. Посоченото обезщетение е било начислено от работодателя, но не е било заплатено от него. Обезщетението за забава върху посочената сума е в размер на 131,50 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 128, т. 2 КТ работодателят дължи заплащане на трудово възнаграждение за извършената работа. Основателността на претенцията по чл. 128, т. 2 КТ се обуславя от установяване наличието на трудово правоотношение между страните през процесния период, реалното полагане на труд при работодателя през този период и размера на уговореното трудово възнаграждение. В случая по делото не е спорно, а и от събраните писмени доказателства се установява, че между страните е съществувало безсрочно трудово правоотношение въз основа на сключен между тях трудов договор от 09.05.2016 г., по силата на който ищецът е заемал при ответното дружество длъжността „заварчик“ с основно месечно трудово възнаграждение от 700 лв. и допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в размер на 1,2 %. С допълнително споразумение от 01.04.2019 г. към процесния трудов договор основното трудово възнаграждение на ищеца е увеличено на 1300 лв., а допълнителното възнаграждение за трудов стаж и професионален опит - на 3 %, като е предвидено, че същите се дължат от ответното дружество до 10-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят, но не по-късно от последната дата на месеца, следващ месеца, за който се отнасят. Не се спори

също, че трудовият договор на ищеца е бил прекратен със Заповед № 969 от 05.04.2021 г. на управителя на ответното дружество, считано от 05.04.2021 г. на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ. Следва да се има предвид, че по аргумент от разпоредбата на чл. 8, ал. 2 КТ добросъвестността при изпълнението на трудовите задължения се предполага до доказване на противното. Ето защо и доколкото не се установи друго, съдът намира, че през процесния период ищецът реално е изпълнявал възложените му трудови задължения съобразно договореното в трудовия договор. Горното се потвърждава и от събраните по делото гласни доказателствени средства. Недоказани останаха твърденията на ответника за въвеждане на намалено работно време в предприятието. По делото са представени издадени от управителя на ответното дружество заповеди за установяване за всички работници и служители на непълно работно време с продължителност от шест часа в периода от 16.03.2020 г. до края на извънредното положение и в периода 01.05.2021 г. – 31.05.2021 г. и с продължителност от четири часа в периода 01.03.2021 г. – 30.04.2021 г. В тях като основание за издаването им е посочена разпоредбата на чл. 138а, ал. 2 КТ, уреждаща облекчен ред за въвеждане на непълно работно време за работниците и служителите, които работят на пълно работно време, през период на обявено извънредно положение или извънредна епидемична обстановка. Ноторно известно е, че в периода от 13.03.2020 г. до 31.03.2022 г. в страната са обявени последователно извънредно положение и извънредна епидемична обстановка (от 14.05.2020 г.), което е една от предпоставките за упражняването на правото на работодателя за въвеждане на непълно работно време. По делото обаче не се установи, че процесните заповеди са били надлежно доведени до знанието на работниците и служителите в предприятието, включително и на ищеца по делото, и че действително същите са работили на непълно работно време през посочените по-горе периоди. Напротив, от показанията на разпитания по делото свидетел се установи, че работното време на ищеца е било на две смени по осем часа и същото не е било намалявано в периода на пандемията. В допълнение на това, следва да се отбележи, че в процесните заповеди за въвеждане на непълно работно време се посочва още, че същите се издават във връзка с намаляване обема на работа. Съгласно чл. 138а, ал. 1 КТ работодателят може да въведе непълно работно време при намаляване на обема на работа, но само след предварително съгласуване с представителите на синдикалните организации и на представителите на работниците и служителите по чл. 7, ал. 2. Ето защо, ако се приеме, че намерението на ответника е да въведе непълно работно време поради намаления обем на работа, то недоказано се явява изпълнението от негова страна на предвиденото в закона изискване за предварително съгласуване.

Въпреки горното, доколкото претенцията на ищеца за трудово възнаграждение се свежда до начисления от неговия работодател размер, съдът намира, че следва да бъде съобразено намалението на заплатата му с 50% от уговорения с допълнителното споразумение от 01.04.2019 г. размер, извършено на основание Заповед № 937 от

20.02.2021 г. за установяване на непълно работно време. От заключението на вещото лице по изслушаната съдебносчетоводна експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, се установи, че размерът на начисленото и незаплатеното на ищеца трудово възнаграждение за процесните месеци възлиза общо на 2707,86 лв., от които 45,08 лв. за м. декември 2020 г., 1045,08 лв. за м. януари 2021 г., 1045,08 лв. за м. февруари 2021 г., 522,55 лв. за м. март 2021 г. и 50,07 лв. за м. април 2021 г. С оглед изложеното, съдът намира, че предявеният иск с правно основание чл. 128, т. 2 КТ следва да бъде уважен за претендираната сума от 2705,29 лв., ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане.

Съгласно разпоредбата на чл. 221, ал. 1 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие в случаите по чл. 327, ал. 1, т. 2, 3 и 3а работодателят му дължи обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за срока на предизвестието - при безсрочно трудово правоотношение, и в размер на действителните вреди - при срочно трудово правоотношение. В случая между страните не е спорно, че безсрочното им трудово правоотношение е било прекратено едностранно от работника без предизвестие именно на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ поради неплащане в срок на дължимото му трудово възнаграждение, считано от 05.04.2021 г. Според заключението на вещото лице по изслушаната съдебносчетоводна експертиза brutният размер на обезщетението възлиза на 673,40 лв. Предвид горното, съдът намира, че предявеният иск с правно основание чл. 221, ал. 1 КТ се явява за основателен и следва да бъде уважен за посочената сума. Върху уважената главница следва да се присъди и законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане.

С исковата си молба ищецът претендира и заплащането на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху неплатените в срок задължения за заплащане на трудово възнаграждение и обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ. Предвид уважаването на предявените главни претенции, то несъмнено е налице главен дълг. По аргумент от разпоредбата на чл. 245, ал. 2 КТ при забава за плащане на трудовото възнаграждение работодателят дължи обезщетение в размер на законната лихва. В случая в процесния трудов договор е уговорено месечното трудово възнаграждение на ищеца да се заплаща в срок до 10-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнася, но не по-късно от последната дата на месеца, следващ месеца, за който се отнася. Вземайки предвид посочената уговорка и направените от страна на ответното дружество плащания в полза на ищеца, вещото лице е дало заключение за размера на дължимото обезщетение за забава върху неплатените в срок трудови възнаграждения за месеците декември 2020 г., януари 2021 г., февруари 2021 г., март 2021 г. и април 2021 г., възлизащ общо на 744,50 лв. В разпоредбата на чл. 228, ал. 3 КТ се предвижда, че обезщетенията по този раздел, дължими при прекратяване на трудовото

правоотношение (включително това по чл. 221, ал. 1 КТ), се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок, като след изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва. Доколкото по делото се установи, че ответникът не е заплатил дължимото обезщетение, то същият дължи и обезщетение за забава в размер, който съобразно заключението по изслушаната експертиза възлиза на 131,50 лв. Така, общият размер на обезщетението за забава върху неплатените в срок вземания към ищеца възлиза на 876 лв. Ето защо предявената претенция следва да бъде уважена в пълния ѝ заявен размер от 764,58 лв.

Съгласно чл. 242, ал. 1 ГПК съдът постановява предварително изпълнение на решението, когато присъжда възнаграждение и обезщетение за работа, поради което следва да бъде постановено предварително изпълнение на решението в частта досежно присъденото трудово възнаграждение и обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени сторените по делото разноси за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на РС – Велико Търново сумата от 165,73 лв. – държавна такса за производството, сумата от 200 лв. – депозит за вещо лице, както и сумата от 5 лв., в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Делтаком Електроникс“ ООД, ЕИК: 121537047, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Младост, ж.к. Младост 1, ул. „Магнаурска школа“ № 15, ет. 2, да заплати на А. И. А., ЕГН: *****, с адрес: ***, сумата от 2705,29 лв. (две хиляди седемстотин и пет лева и двадесет и девет стотинки), представляваща трудово възнаграждение за периода от месец декември 2020 г. до месец април 2021 г. в нетен размер, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на исковата молба – 26.06.2023 г., до окончателното ѝ плащане, сумата от 673,40 лв. (шестстотин седемдесет и три лева и четиридесет стотинки), представляващо обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ в брутен размер, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на исковата молба – 26.06.2023 г., до окончателното ѝ плащане, сумата от 764,58 лв. (седемстотин шестдесет и четири лева и петдесет и осем стотинки), представляваща обезщетение за забава в плащането на трудовото възнаграждение и обезщетението по

чл. 221, ал. 1 КТ за периода от падежа на всяко едно от задълженията до 26.06.2023 г., както и сумата от 700 лв. (седемстотин лева) – разноси по делото за заплатено адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 242, ал. 1 ГПК постановява предварително изпълнение на решението в частта досежно присъденото трудово възнаграждение и обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ.

ОСЪЖДА „Делтаком Електроникс“ ООД, ЕИК: 121537047, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Младост, ж.к. Младост 1, ул. „Магнаурска школа“ № 15, ет. 2, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд – Велико Търново сумата от 165,73 лв. (сто шестдесет и пет лева и седемдесет и три стотинки) – държавна такса за производството, сумата от 200 лв. (двеста лева) – депозит за вещо лице, както и сумата от 5 лв. (пет лева), в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Велико Търново в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____